

LBRIS

We know
books

ELENA ARMAS

DIN
America
EXPERIMENT
ÎN DOI

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

EPICLOVE

Editura Epica • București, 2022

LBRIS

We know
books

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Ioana Socolescu

Corector: Dușa UDREA-BOBOREL

DTP: Simona BĂNICĂ

THE AMERICAN ROOMMATE EXPERIMENT

Copyright © 2022 by Elena Armas

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

Translation Copyright © Cristina Stan by S.C. Editura Epica S.R.L.

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin Editurii Epica.

ISBN: 978-606-9713-20-4

București, 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMAS, ELENA

Din America, experiment în doi / Elena Armas ; trad. din
lb. engleză și note de Cristina Stan. - București : Epica, 2022

ISBN 978-606-9713-20-4

I. Stan, Cristina (trad. ; note)

821.111

*Voi, cei care încă așteptați iubirea,
aveți răbdare!*

*Iubirea e mare amatoare de melodramă.
Pur și simplu așteaptă, ca să-și facă o intrare spectaculoasă.*

CAPITOLUL UNU

Rosie

Cineva încerca să intre cu forța în apartamentul meu.

Mă rog, de fapt, nu era apartamentul *meu*, ci locul unde stăteam temporar. Dar asta nu schimba situația. După ce locuisem în câteva cartiere dubioase din New York, aflasem că, dacă cineva nu bate la ușă, înseamnă că nu-l interesează dacă are sau nu voie să intre.

Drept dovadă, musafirul nepoftit zgâlțâia zdravăn ușa. Din fericire, era încuiată. Când sunetul a încetat, am răsuflar ușurată.

Am rămas în așteptare, cu privirea ațintită asupra yalei.

Poate că mi se păruse. Poate că un vecin confundase ușa mea cu a lui. Sau poate că persoana care era acolo, afară, avea să ciocănească și...

Am auzit cum necunoscutul a îmbrâncit ușa cu umărul. Am sărit ca arsă.

Probabil că nu era vorba despre un vecin.

Abia dacă mai puteam să respir. Dar, după ziua mea dezastruoasă, nu puteam să dau vina pe creierul meu, pentru că nu era în stare să se ocupe de chestii de bază, precum respirația.

Cu câteva ore în urmă, apartamentul meu confortabil și bine întreținut, unde locuisem în ultimii cinci ani, aproape că se prăbușise peste mine. Nu era doar o crăpătură în tavan și puțin praf.

O bucată din tavan se desprinsese și căzuse, cât pe ce să mă doboare. Lăsase în urmă o gaură suficient de mare încât putusem vedea părțile intime ale vecinului meu de deasupra, domnul Brown, care se uita la mine prin spărtură. Și astfel am aflat o informație de care nu aveam nevoie și pe care nici nu doream s-o știu: vecinul meu de vârstă mijlocie nu purta nimic pe sub halat.

Priveliștea fusese la fel de traumatizantă precum faptul că bucată aceea de beton aproape că mă doborâse.

Iar acum mi se întâmpla asta! După ce îmi strănsesem câteva lucruri — sub supravegherea atentă a domnului Brown și a părților sale intime, care atârnau în voie —, mă dusesem în singurul loc care-mi venise în minte. Și acum cineva încerca să intre prin efracție.

Am auzit câteva vorbe într-o limbă străină — cel mai probabil, o înjurătură —, urmate de zângănitul clanței.

Rahat!

Dintre cele opt milioane de locuitori ai New Yorkului, tocmai eu trebuia să fi jefuită, nu-i așa?

Mergând în vârful degetelor, m-am îndepărtat de ușa micului apartament unde îmi căutasem adăpost. Am aruncat o privire în jur, cântărindu-mi opțiunile.

Mulțumită faptului că apartamentul era open-space, nu aveam niciun colțisor unde să mă ascund. Singura cameră cu ușă, baia, nici măcar nu avea o încuietoare. Nu aveam la îndemână obiecte care ar fi putut fi folosite ca armă — cu excepția unui suport de lumânări, din lut, și a unui lampadar fragil, care nu prea mi-ar fi fost de mare ajutor. Nici să sar pe fereastră nu era o idee bună, având în vedere că eram la etajul doi și nu exista scară de incendiu.

Intrusul a înjurat din nou, de data asta mai clar. Avea o voce profundă, melodioasă, iar cuvintele pe care nu le-am înțeles au fost urmate de o expirație apăsată, plină de frustrare. Inima mi-a

luat-o la goană. Mi-am apăsat palmele pe tâmpile și am încercat să mă liniștesc.

Se poate și mai rău, mi-am zis. E clar că tipul nu se pricepe să intre prin efracție. Și nu știe că eu sunt aici. Crede că apartamentul e gol. Asta înseamnă că...

Liniștea a fost destrămată de sunetul strident al unei notificări dinspre telefonul meu.

Care m-a dat de gol.

Fir-ar al dracului!

Am tresărit și am întins mâna spre telefon. Stătea pe insula de bucătărie, la o distanță de vreo trei-patru pași. Însă creierul meu, care încă se chinuia cu funcții de bază — cum ar fi mersul —, a calculat greșit distanța, așa că m-am lovit cu șoldul de un scaun.

— Nu, nu, nu! am scâncit.

Am întins o mână. Degeaba. Scaunul s-a răsturnat pe podea.

Am închis ochii, ca și cum încercam să evit vederea dezastrului pe care îl creasem.

S-a lăsat liniștea, însă era doar un calm aparent.

Am deschis un ochi și-am aruncat o privire rapidă spre ușă. Poate că tăcerea era un semn bun. Poate că zgomotul îl pusese pe fugă.

— Bună! a strigat necunoscutul. E cineva acasă?

La naiba!

Mi-am îndreptat umerii și m-am răsucit cu încetinitorul. Mai aveam o șansă să...

Sunetul ales pentru aplicația aia idioată pe care o descărcasem azi, ceva mai devreme, s-a auzit pentru a doua oară.

Doamne! Chiar nu era ziua mea norocoasă. Karma, *kismet*¹, soarta, ghinionul sau o entitate atotputernică pe care, cu siguranță,

¹ Termen folosit în islamism, care se referă la voința lui Allah. În sens mai larg, în limba engleză înseamnă „destin”.

o călcasem pe nervi îmi purta sâmbetele. Ori poate că la mijloc erau Murphy și legea lui¹ stupidă.

Am luat telefonul și l-am trecut pe modul silențios. Privirea mi-a căzut asupra citatului de pe ecran, care se voia a fi inspirațional, dar care în clipa asta suna cât se poate de ironic: DACĂ ȘANSA NU-ȚI BATE LA UȘĂ, CONSTRUIEȘTE TU O UȘĂ!

— Pe bune? am șoptit.

— Aud tot, să știi, m-a anunțat intrusul. Telefonul, lovitura aia, pe urmă iar telefonul. E totul în regulă acolo?

Nedumerită, m-am încruntat. Cât de grijuliu era posibilul infractor!

— Știu că ești acolo, a continuat el. Aud cum respiri. Hei, ascultă! a spus intrusul.

Și apoi a chicotit.

Râdea. Adică se amuza pe socoteala mea?

— Nu! Tu să ascuți! am izbucnit cu voce spartă, șovăitoare. Orice faci acolo, să știi că nu-mi pasă. Eu am... am...

Stătusem aici ca o fraieră, cu mâinile-n sân. Dar acum aveam de gând să-ntorc foaia.

L-am avertizat:

— O să sun la poliție.

— *La poliție?*

— Exact.

Cu degete tremurătoare, mi-am deblocat telefonul. Mă săturasem de belele. La naiba! Ziua asta îmi pusese capac.

— Ai la dispoziție câteva minute ca să pleci, înainte să ajungă poliștii. E o secție de poliție chiar la colțul străzii.

Era o minciună. Dar speram ca necunoscutul să nu știe acest lucru.

¹ Legea lui Murphy este o maximă: „Dacă ceva poate să meargă prost, va merge prost”. Numele acestei maxime este asociat cu cel al inginerului american Edward Aloysius Murphy.

Am adăugat:

— Dacă-ai fi în locul tău, aș lua-o la sănătoasa.

Cu grijă, am făcut un pas mic spre ușă, apoi m-am oprit, așteptând o reacție. Speram să aud sunetul unor pași îndepărtându-se. Când colo, tăcere.

— Ai înțeles? am strigat, după care m-am străduit să vorbesc pe un ton mai ferm: Am prieteni care lucrează pentru poliția din New York.

Nici pomeneală! Nu-l aveam decât pe unchiul Al, care era paznic la o companie de pe Fifth Avenue.

Replica mea n-a părut să-l impresioneze pe intrus, fiindcă a rămas tăcut.

— Te-am avertizat. Acum o să sun la poliție, așa că, depinde de tine dacă o să fii arestat sau nu.

Am pus telefonul pe speaker și, după câteva secunde, în apartament a răsunat vocea unui dispecer:

— Bună seara! Ce urgență aveți?

— Bună! Cineva încearcă să intre în apartamentul în care locuiesc.

— *Stai așa!* Chiar ai sunat la poliție? a exclamat intrusul. Aha! Înțeleg.

A pufnit în râs. Vasăzică situația asta i se părea nostimă?

— Cred că e o glumă, a comentat necunoscutul.

Începeam să mă înfurii.

— *O glumă?* am țipat la el.

— Alo? a spus dispecerul. Domnișoară, dacă nu aveți o urgență...

Am răspuns imediat:

— Ba am. După cum spuneam, vă sun ca să raportez o intrare prin efracție.

Pe loc, intrusul a ripostat:

— Sunt în hol. Cum adică am intrat prin efracție? Nici măcar n-am ajuns în apartament.

Am distins un accent. Felul în care pronunța anumite cuvinte îmi era familiar, ceea ce a declanșat un semnal de alarmă în mintea mea.

— Bine, fie! m-am corectat. Vreau să raportez o tentativă de intrare prin efracție.

— În regulă, domnișoară, a răspuns dispecerul. Am nevoie de numele și adresa dumneavoastră.

— Strai așa! M-am prins, a exclamat intrusul. E una dintre farsele pe care le dau la televizor, în emisiunea aia... Cum îl chema pe prezentatorul ăla cu păr mișto? Nu contează. OK, m-ai păcălit! A fost o farsă foarte reușită. Uite, râd!

Și chiar a izbucnit într-un hohot de râs. Cât pe ce să scap telefonul din mână.

— Vrei să deschizi ușa și să terminăm cu tărășenia asta? E trecut de miezul nopții și sunt epuizat, a spus, de data asta cu voce serioasă. Zi-i că e haioasă. O să ne amintim de farsa asta ca de una dintre cele mai reușite.

Zi-i că e haioasă.

Cui să-i zic?

M-am încruntat, apoi i-am zis dispecerului:

— Ați auzit? Cred că e țăcănit.

— *Țăcănit?* a comentat intrusul, jignit. Nu sunt nebun, doar... obosit.

Ceva s-a izbit cu putere de podea, dincolo de ușă. Mă rugam să nu fi căzut el, fiindcă nu voiam să am pe cap și un tip leșinat, după tot ce mi se întâmplase azi.

— Am auzit, a spus dispecerul. Domnișoară, eu...

Intrusul i-a tăiat vorba:

— Am greșit ușa cumva?

Dacă greșise ușa?

Felul în care s-a exprimat mi-a atras atenția.

— *Domnișoară!* a rostit apăsător dispecerul. Numele și adresa dumneavoastră, vă rog!

— Rosie. Mă numesc Rosalyn Graham... Și... de fapt, asta nu-i apartamentul meu. Sunt acasă la cea mai bună prietenă a mea. Deocamdată e plecată, iar eu am nevoie de o locuință. Dar n-am intrat prin efracție, evident! Am cheie.

— Și eu am o cheie, s-a băgat intrusul.

— Imposibil! m-am răstit la el. Eu am singura cheie de rezervă.

— Domnișoară Graham, a intervenit dispecerul, pe un ton iritat. Nu mai vorbiți cu individul de la ușă și dați-mi adresa dumneavoastră! Vom trimite un echipaj de poliție, ca să verifice situația.

Am dat să zic ceva, dar intrusul mi-a luat-o înainte:

— Fata asta chiar c-a sărit calul.

Fata asta. Din nou, vorbea despre o ea.

Pentru câteva secunde, am tăcut cu toții. Apoi liniștea a fost întreruptă de o bufnitură puternică. De parcă tipul de cealaltă parte a ușii se trântise pe podea.

Dispecerul mă tot striga, dar l-am ignorat.

— *Fata asta?* am întrebat. Despre cine vorbești?

— Despre drăgălașa mea verișoară foarte nostimă și foarte creativă.

Am simțit că rămân fără aer.

Drăgălașa mea verișoară.

Fata asta.

Accentul pronunțat al intrusului îmi suna extrem de cunoscut.

În mintea mea a prins contur singura explicație posibilă.

Oare eu...

Nu. Nu se poate să fiu atât de toantă.

— Domnișoară Graham! a repetat dispecerul. Dacă nu aveți o urgență...

— Îmi cer scuze! O să vă sun din nou, dacă va fi nevoie. Vă mulțumesc!

Drăgălașa mea verișoară.

O, Doamne! Nu! Dacă era unul dintre verii Linei, o dădusem rău de tot în bară.

Am încheiat apelul, mi-am pus telefonul în buzunarul de la spate al blugilor și am încercat să inspir adânc, în speranța că oxigenul avea să-mi pună neuronii în funcțiune.

— Cine e verișoara ta, mai exact? l-am întrebat, deși eram destul de sigură de răspuns.

— Catalina.

Mda. În mod oficial, o dădusem în bară. Și totuși, fiindcă locuiam în New York și avusesem de-a face cu o mulțime de oameni și de situații bizare, am adăugat:

— Am nevoie de mai multe informații. Poate că-i știi numele fiindcă l-ai văzut scris pe cutia ei poștală.

De cealaltă parte a ușii s-a auzit un oftat prelung, iar eu am simțit că stomacul mi se strânge ghem.

— Îmi pare rău, i-am zis — și chiar îmi *parea* rău. Pur și simplu vreau să mă asigur că...

— Că nu sunt țcănit, mi-a încheiat intrusul replica. Vară-mea e Catalina Martín, născută pe 22 noiembrie. Are păr șaten, ochi căprui, râset zgomotos.

Am închis ochii. Un nod mi s-a pus în gât.

Necunoscutul a continuat:

— E micuță de statură, dar, dacă te pocnește între picioare, te lasă lat. Știi asta din experiență proprie. Ce altceva să-ți mai zic despre ea? Să vedem... A, da! Urăște șerpilor și orice chestie care aduce cu ei. Chiar dacă e vorba numai de niște șosete umplute cu hârtie igienică și înnodate. Isteață farsă, nu? Ei bine, asta m-a costat lovitura aia între picioare.

O, da.

O făcusem de oaie. În stil mare.

Mă simțeam îngrozitor.

Tipul a adăugat:

— Catalina e plecată pentru câteva săptămâni, în luna de miere, în... Peru, parcă?

Aștepta o confirmare din partea mea, dar n-am scos o vorbă. Amușisem. Muream de rușine.

— Aaron e norocosul mire. Din ce-am văzut în poze, e un tip înalt și intimidant.

Stai așa! Asta înseamnă că...

— Încă nu l-am cunoscut personal, a spus tipul.

Nu-l cunoscuse încă pe Aaron? *Nu*. Nu, nu, nu. Era imposibil.

— N-am avut plăcerea să particip la nunta lor, a completat intrusul.

Cuvintele lui mi-au confirmat temerile. Șocul și rușinea pe care le simțisem adineauri erau o nimica toată pe lângă senzația care începea să pună stăpânire pe mine.

Omul din spatele ușii nu era un infractor sau un individ țcănit care nimerise, din întâmplare, la ușa apartamentului celei mai bune prietene ale mele.

Omul din cauza căruia chemasem poliția era înrudit cu Lina.

Mai mult decât atât: era *singurul* văr al Linei care nu-l cunoscuse pe Aaron. Din lungă listă de rude a Linei, doar el lipsise de la nuntă.

Sigur era *el*.

— Am auzit că petrecerea de nuntă a fost tare, a zis el, iar vorbele lui m-au lovit ca un pumn în piept. Ce păcat că am ratat-o!

O voce din mintea mea îmi spunea: *E imposibil să fie el. Nu se poate să am un asemenea ghinion.*

Dar uite că se putea. Știam că era el. *Kismet*, destinul, norocul sau forța care îmi hotăra soarta își făcuse bagajele și mă lăsase pe cont propriu.

Tipul ăsta era singurul văr al Linei care sperasem să vină la nuntă. Simplu gând de a-l întâlni și de a fi pupată pe obraji de el, după cum e obiceiul în Spania, fusese de-ajuns ca să-mi stârnească